

Arrest

nr. 309 244 van 3 juli 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit, bent Pashai van origine en bent afkomstig uit het dorp Dara-e-Noor, district Behsud, provincie Nangarhar (Afghanistan). Als kind verhuisde u samen met uw ouders naar de provinciehoofdstad Jalalabad, waar u tot aan uw vertrek woonde. U bent religieus getrouwd en heeft geen kinderen.

U heeft de middelbare school afgerond en vervolgens een tweejarige hogere technische opleiding gevolgd. Vervolgens werkte u gedurende drie jaar voor de overheid, meer bepaald in regiment C als elektricien. In de periode van de machtsovername door de taliban (augustus 2021) was het heel onrustig in Jalalabad: er vonden huiszoekingen plaats bij burgers die voor de overheid werkten. Veel mensen wouden vluchten; een collega van u, N. (...), werd door de taliban meegenomen. U vreesde voor uw eigen leven en besliste Afghanistan te verlaten. Tien dagen na de machtsovername vertrok u vanuit Jalalabad naar Kabul en dan naar Nimruz (grensprovincie tussen Afghanistan, Iran en Pakistan), van waar u vervolgens het land verliet.

Na uw vertrek kwamen de taliban meerdere keren bij uw vader langs en vroegen naar u. Op 03/06/2022, toen de taliban een eerste keer kwamen en naar u vroegen, namen ze uw paternale oom mee die vroeger in het Afghaanse leger had gediend en vlakbij jullie woonde.

Ingeval van uw terugkeer naar Afghanistan vreest u opgepakt en gedood te zullen worden door de taliban vanwege uw werk voor de overheid.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), d.d. 13/01/1388 (02/04/2009); uw bloeddonatiekaart; een foto van de taskara van uw vader; drie foto's van uw vader met u als kind en uw broers; enkele opleidingscertificaten waaruit blijkt dat u uw middelbare school voltooide in 1395 (2016) en uw technisch hoger onderwijs afrondde in 1397 (2018); een studieboek en een schrijfblok met praktische opdrachten en tekeningen uit de periode van 01/11/1396 tot 20/02/1397 (21/01/2018 tot 10/05/2018); uw universiteitskaart; een foto van uzelf in civiele kledij naast een technische installatie genomen tijdens een studie-uitstap; een certificaat van het Kabul Military Center op uw naam inzake uw deelname aan een officierscursus van 01/07/1397 tot 30/12/1397 (23/09/2018 tot 20/03/2019); een appreciatiebrief op uw naam, uitgegeven door het commando van het "201 Selab Corps"; uw badge van het Afghaanse Nationale Leger (ANA), geldig tot 28/07/2023; meerdere foto's van uzelf in militaire kledij; een foto van de taskara van uw paternale oom R. (...); een foto van een bankkaart op naam van R. (...) in opdracht van het ministerie van Defensie; een foto van een ANA badge op naam van R. (...), geldig van 20/04/2011 tot 20/04/2014; twee foto's van uw oom R. (...) in militair uniform; en een DHL envelop d.d. 01/05/2023.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw asielrelaas blijkt dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Er kan immers geen enkel geloof gehecht worden aan het door u beweerde vervolgingsrelaas.

Zo zijn het door u voorgehouden militair profiel en de door u beweerde tewerkstelling als elektricien bij de overheid niet geloofwaardig.

Het is vooreerst zeer bevreemdend dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord repte over het feit dat u als militair in het Afghaanse nationaal leger (ANA) diende. U verklaarde telkens hoogstens als elektricien voor 'de overheid' gewerkt te hebben (verklaring DVZ d.d. 25/02/2022 vraag 12; vragenlijst CGVS d.d. 25/02/2022 vraag 3.5). Ook bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, toen u gevraagd werd naar het verloop van uw interview bij de DVZ en eventuele opmerkingen hieromtrent, vermeldde u slechts dat u in uw land problemen met de taliban had, maar maakte u geen gewag van uw militaire achtergrond (CGVS p. 3). Ook later tijdens uw persoonlijk onderhoud, toen u expliciet over uw werk in Afghanistan werd bevraagd, stelde u slechts een job bij de overheid in regiment C (lewa C) te hebben gehad (CGVS p. 11 e.v.), maar bracht u vreemd genoeg nog steeds niet ter sprake dat u zelf ook in het Afghaanse nationale leger diende en een militair was. Pas toen u expliciet over de voorgelegde ANA badge werd aangesproken, stelde u plots dat deze legerbadge van u is en dat u een officier in het nationale leger was (CGVS p. 15-16). Dat u een dergelijk pertinent element niet eerder vermeldde, is zeer bizar. Hoe dan ook waren ook uw verdere verklaringen over uw werk voor de overheid en uw militair profiel niet overtuigend. Zo vertoonde u een zeer rudimentaire kennis over de dienst waar u gedurende drie jaar tewerkgesteld zou zijn geweest: u kwam niet verder dan te stellen dat u binnen het leger in lewa C (regiment C) in de vierde houwza van Jalalabad de lichttoestellen en stopcontacten verving die niet meer werkten. U kon niet zeggen in welk korps of welke divisie u zat, of tot welk korps uw lewa behoorde (CGVS p. 23). Gevraagd naar uw rang antwoordde u telkens een officier (afzara) te zijn geweest, wat op zich geen rang is in het ANA (CGVS p. 16, 23). Dergelijke onwetendheid over uw eigen werk staat haaks op de vaststelling dat u van uw oom die in het leger diende dan weer wel kon zeggen wat zijn rang was en in welk korps hij diende (CGVS p. 8). Bovendien is het bedenkelijk dat u als elektricien meteen als officier in het leger kon starten – wat gezien kan worden als een 'manager'-functie. Bijkomend beweerde u dat uw directe leidinggevende een eerste breedman (eerste luitenant) was en als insigne een soort schaar met twee sterren droeg (CGVS p. 23). Dit is evenwel het teken van een dagarman (luitenant-kolonel). Uzelf zou op uw schouder een insigne met enkel twee sterren hebben gedragen (CGVS p. 23), wat dan weer niet overeenstemt met de binnen het ANA bestaande insignes, die naast sterren telkens ook andere tekens (zoals bv. strepen) bevatten.

De door u neergelegde militaire stukken kunnen uw verklaringen over uw tewerkstelling bij het leger geenszins staven, integendeel. Vooreerst zijn dergelijke stukken slechts bewijskrachtig indien ze ondersteund worden door coherente en geloofwaardige verklaringen, wat hier duidelijk niet het geval is. Daarnaast maakt de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt duidelijk dat ten gevolge van de hoge corruptiegraad in Afghanistan vele 'officiële' Afghaanse documenten zeer gemakkelijk vervalst, nagemaakt of op niet-reguliere wijze in het kader van een vriendendienst verkregen kunnen worden. Vele Afghaanse documenten zijn, ook

na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden en hebben aldus sowieso een zeer beperkte bewijswaarde. Dat dit voor uw militaire documenten het geval is, wordt nog kracht bijgezet door de volgende bevindingen. Zo vermeldt uw legerbadge de militaire rang van staff sergeant (SSG), iets wat u zelf niet kon antwoorden toen u naar uw rang gevraagd werd, en wat ook niet strookt met uw bewering als elektricien aan de slag geweest te zijn. Een staff sergeant is immers een hogere leidinggevende rang die het commando voert over een groep soldaten. Zulks blijkt luidens uw beschrijving van uw job geenszins uw rol te zijn geweest. Daarenboven strookt deze rang niet met het door u beweerde insigne dat u gedragen zou hebben (twee sterren). Bijkomend wordt op de badge de naam Afghaans Nationaal Leger verkeerd gespeld als 'Afghan National Army'. Het betreft hier dan ook duidelijk een niet-authentiek document. Gezien dit alles kan ook geen objectieve bewijswaarde meer worden toegekend aan het certificaat van het Kabul Military Center en de appreciatiebrief op uw naam. Deze brief zou overigens opgesteld zijn door het commando van het "201 Selab Corps", dit terwijl u niet eens de naam van uw korps kon weergeven. De foto's waarop u te zien bent in een militaire context tonen evenmin uw persoonlijke betrokkenheid bij het ANA aan. De foto's zijn naar alle waarschijnlijkheid getrokken op eenzelfde dag; op drie ervan staat u in civiele kledij, op de overige in militair uniform, maar telkens met dezelfde personen of in dezelfde setting als diegene waarop u in burgerkledij staat. Opvallend is vooral dat u op de foto's waarop u in uniform te zien bent dezelfde gewone, luchtige schoenen draagt als op de foto's waarop u als gewone burger staat, en geen zwaardere (leger)botines zoals wel het geval is voor de andere soldaten op de foto's. Het heeft er alle schijn van weg dat deze foto's in scène werden gezet of dat u als burger op een gegeven ogenblik foto's heeft kunnen laten maken van uzelf in een militaire setting, zonder verder ook maar iets te maken te hebben met deze setting.

Gepeild naar meer bewijskrachtige documenten van uw tewerkstelling, zoals een arbeidsovereenkomst, een contract of een bankkaart waarop u duidelijk herkenbaar bent, ontkende u iets op papier voor uw werk te hebben ondertekend (CGVS p. 12) en stelde u dat uw vader sommige van uw documenten die achtergebleven waren uit vrees voor de taliban heeft weggedaan (CGVS p. 23). Deze uitleg houdt, gezien u de stukken die u wel neerlegde één tot twee maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS per post ontvangen zou hebben (CGVS p. 3), i.e. ook al meerdere maanden na het begin van de zoektocht door de taliban naar u, geen steek. Dat uw vader bepaalde stukken wel, en andere dan weer niet, zou hebben weggedaan uit vrees voor de taliban, slaat dan ook nergens op.

Gezien de ongeloofwaardigheid van uw militair profiel en werk voor de overheid missen ook uw verklaringen over uw vluchtaanleiding en uw verklaringen over de zoektocht van de taliban naar u na uw vertrek uit uw land elke waarachtigheid. De blijkt des te meer uit de volgende elementen.

Bij de DVZ stelde u meermaals dat de taliban een aantal huizen van uw collega's binnenvielen en een aantal collega's van u meenamen, die sedertdien vermist zijn (vragenlijst CGVS vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS was er sprake van slechts één collega van u, N. (...), die vlak voor uw vertrek door de taliban werd aangevallen en meegenomen (CGVS p. 17). Van andere vervolgingen ten aanzien van of incidenten met collega's had u geen weet. U ontkende bij de DVZ over meerdere collega's te hebben gesproken (CGVS p. 17, 25). Een louter ontkennen van één versie heft de tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen evenwel niet op. Hoe dan ook waren uw verklaringen op het CGVS over de ontvoering van uw collega N. (...) geenszins overtuigend. U wist hoegenaamd niet in welke omstandigheden, door wie precies of op welk moment van de dag N. (...) werd meegenomen. U wist zelfs niet hoe uw collega Na. (...) over de ontvoering van N. (...) te weten was gekomen, noch of de informatie wel klopte. U stelde geen enkele vraag aan Na. (...) en ondernam ook nadien geen enkele poging om meer informatie over de ontvoering van N. (...) te vergaren (CGVS p. 18-19), wat zeer bevreemdend is gelet op de zwaarwichtige beslissing die u naar aanleiding daarvan nam, namelijk uw land van herkomst te verlaten.

Gezien de ongeloofwaardigheid van uw werk voor de overheid / het leger is het evenmin geloofwaardig dat de taliban op 3 juni 2022 bij u thuis langskwamen en naar u vroegen. Bijgevolg kunnen ook uw verklaringen dat op dat moment uw paternale oom meegenomen werd vanwege zijn legerdienst bij de vorige overheid niet overtuigen (CGVS p. 22). Overigens is het bedenkelijk dat uw oom pas meerdere maanden na de machtsovername door de taliban zou zijn opgepakt wegens zijn betrokkenheid bij het ANA. Uw verklaringen over de overige bezoeken van de taliban na uw vertrek bleven uiterst summier: u kon niet zeggen hoeveel keer de taliban bij uw ouders naar u kwamen vragen, wanneer ze kwamen, wanneer de laatste keer was voor uw persoonlijk onderhoud, hoe de bezoeken uiteindelijk verliepen (CGVS p. 21, 22, 24). Dat u met uw vader hierover niet kan praten omdat hij continu huilt (CGVS p. 7, 22, 23), is niet afdoende als rechtvaardiging: gelet op het belang om zo veel mogelijk informatie te vergaren over alle elementen die verband houden met de kern van uw vervolgingsvrees, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u met uw vader, die weet dat u in een asielprocedure zit, hierover toch kan praten. Tot slot mist het elke realiteitszin dat de taliban, die per se u zouden willen te pakken krijgen en uw vader niet geloven wanneer hij zegt dat u overleden bent (CGVS p. 7, 22), herhaaldelijk blijven komen en naar u vragen, maar niets meer doen, dit terwijl ze er telkens mee dreigen dat, indien ze u niet vinden, andere familieleden zullen meenemen (CGVS p. 7, 13). Dat een gewelddadige organisatie als de taliban dergelijk geduld aan de dag zou leggen en niet overschakelt op een drastischer optreden doet ernstig de wenkbrauwen fronsen en draagt dan ook aanzienlijk bij aan de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2,

c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het

verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen.

Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat bovendien na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. U vermeldt enkel de problemen met de taliban ten gevolge van uw tewerkstelling bij de overheid en in het leger als reden voor uw vervolgingsvrees. Dit relaas wordt evenwel als ongeloofwaardig beschouwd (zie supra). Andere vervolgingsredenen vermeldt u niet (CGVS p. 17, 25). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van

'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding

zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw identiteit, studies en familiebanden staan niet meteen ter discussie. De identiteit van uw paternale oom en zijn verleden als soldaat worden op zich evenmin betwist. De op hem betrekking hebbende stukken bevestigen evenwel niet dat hij verdwenen zou zijn door toedoen van de taliban die op zoek waren naar u. De DHL envelop bevestigt dat er op 01/05/2023 documenten aan u werden opgestuurd, meer niet. De overige stukken inzake uw eigen werk voor het leger kwamen hierboven reeds aan bod.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen “48 tot en met 48/7” en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen “1 tot 4” van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het “algemene beginsel van behoorlijk bestuur en van zorgplicht” en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Op 4 juni 2024 legt verwerende partij een aanvullende nota neer met een actualisatie van de landeninformatie (zie rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.3.1. De Raad duidt er vooreerst op dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Waar verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoekende partij duidt niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg beroept zij zich niet dienstig op de schending van deze bepaling.

2.3.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de

betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.3. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.3.4. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest verzoekende partij opgepakt en gedood te worden door de taliban vanwege haar werk voor de overheid (notities CGVS, p. 17).

2.3.6. De Raad wijst er evenwel op dat verwerende partij in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze vaststelt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door haar voorgehouden militair profiel en haar beweerd tewerkstelling als elektricien bij de overheid en dat bijgevolg evenmin enig geloof kan worden gehecht aan haar bewering gevisieerd te worden door de taliban omwille van dit werk, en dit omdat:

(A) wat betreft het door haar voorgehouden militaire profiel en haar werk als elektricien bij de overheid:

(i) zij pas toen zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal expliciet over de door haar voorgelegde ANA-badge werd aangesproken voor het eerst gewag maakte van haar militair profiel en verklaarde dat zij een officier in het nationale leger was, terwijl zij voordien zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal telkens slechts aangaf als elektricien voor 'de overheid' gewerkt te hebben, ook wanneer haar tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk naar haar werk werd gevraagd,

(ii) zij een zeer rudimentaire kennis vertoont over de dienst waar zij gedurende drie jaar tewerkgesteld zou zijn geweest en geen correcte verklaringen kan afleggen over haar insignes en die van haar directe leidinggevende,

(iii) de door haar neergelegde militaire stukken niet van aard zijn om haar tewerkstelling bij het leger te staven, aangezien (a) stukken slechts bewijskrachtig zijn indien ze ondersteund worden door coherente en geloofwaardige verklaringen, wat hier duidelijk niet het geval is, (b) Afghaanse documenten sowieso een zeer beperkte bewijswaarde hebben gelet op de hoge corruptiegraad in Afghanistan waardoor vele 'officiële'

Afghaanse documenten zeer gemakkelijk vervalst, nagemaakt, of op niet-reguliere wijze in het kader van een vriendendienst verkregen kunnen worden, (c) op de bijgebrachte legerbadge niet alleen de militaire rang van “*staff sergeant*” (SSG) vermeld staat, *i.e.* een hogere leidinggevende rang die het commando voert over een groep soldaten, hetgeen niet strookt met de door haar gegeven beschrijving van haar job noch met het door haar beweerde insigne dat zij gedragen zou hebben, maar ook de naam van het Afghaans Nationaal Leger verkeerd gespeld staat als “*Afghan National Army*”, waardoor het duidelijk om een niet-authentiek document gaat, hetgeen tevens de objectieve bewijswaarde ondergraaft van het certificaat van het Kabul Military Center en de appreciatiebrief op haar naam, (d) op de appreciatiebrief bovendien vermeld staat dat dit werd opgesteld door het commando van het “*201 Selab Corps*”, terwijl verzoekende partij niet eens de naam van haar korps kon weergeven, en (e) de voorgelegde foto's naar alle waarschijnlijkheid getrokken zijn op eenzelfde dag en het er alle schijn van weg heeft dat deze foto's in scene werden gezet of dat zij als burger op een gegeven ogenblik foto's heeft kunnen laten maken van haarzelf in een militaire setting, zonder verder ook maar iets te maken te hebben met deze setting, en,

(iv) zij geen overtuigende uitleg kan geven waarom zij geen meer bewijskrachtige documenten van haar tewerkstelling kan voorleggen, zoals een arbeidsovereenkomst, een contract of een bankkaart waarop zij duidelijk herkenbaar is;

(B) wat betreft de problemen van haar collega('s), *i.e.* haar directe vluchtaanleiding:

(i) zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken gewag maakte van meerdere collega's die huisbezoeken van de taliban kregen en werden meegenomen, terwijl zij op het Commissariaat-generaal louter melding maakte van één collega (N.) die vlak voor haar vertrek door de taliban zou zijn aangevallen en meegenomen, maar verder niet wist of andere collega's ook problemen kenden met de taliban, en,

(ii) zij hoe dan ook geen overtuigende verklaringen aflegde over de ontvoering van N., nu zij niet kon zeggen in welke omstandigheden, door wie precies of op welk moment van de dag N. werd meegenomen, zij ook niet wist hoe haar collega Na. over de ontvoering van N. te weten was gekomen en of de informatie wel klopte, en zij hierover geen enkele vraag stelde aan Na. noch nadien enige poging ondernam om meer informatie te vergaren over de ontvoering van N.; en,

(C) wat betreft de problemen na haar vertrek, met name de bezoeken door de taliban bij haar thuis waarbij de taliban naar haar vroegen en ook haar paternale oom meenamen vanwege zijn legerdienst bij de vorige overheid:

(i) het bedenkelijk is dat haar oom pas meerdere maanden na de machtsovername door de taliban zou zijn opgepakt wegens zijn betrokkenheid bij het ANA, en,

(ii) haar verklaringen omtrent de overige bezoeken van de taliban na haar vertrek uiterst summier bleven en bovendien niet aannemelijk zijn.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten aanbrengt die bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

2.3.7. Vooreerst acht de Raad het allerminst ernstig dat verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat bij de beoordeling van haar verklaringen geen rekening werd gehouden met haar “*ongeschoolde profiel*”. Tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde zij immers nog middelbaar onderwijs te hebben genoten en nadien ook een tweejarige opleiding tot ingenieur te hebben voltooid (notities CGVS, p. 10). Zij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de in de bestreden beslissing vastgestelde vaagheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden te wijten zijn aan een gebrek aan scholing.

2.3.8. Verder kan verzoekende partij ook niet worden bijgetreden waar zij het onredelijk lijkt te vinden dat de verklaringen die zij aflegde bij het Commissariaat-generaal vergeleken worden met deze die zij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat haar verweten wordt bepaalde zaken bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet of anders te hebben vermeld.

De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor.

Waar verzoekende partij opwerpt dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken vaak in moeilijke omstandigheden plaatsvindt (lawaaï, meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen, etc.) en dat verzoekers onder druk worden gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich beperkt tot een zeer algemene kritiek op de wijze waarop interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken vaak zouden verlopen, doch zonder *in concreto* aan te tonen dat zij ten gevolge van de omstandigheden waarin haar interview verliep niet de mogelijkheid had om er haar militair profiel te vermelden en op een correcte wijze de problemen van haar collega('s) met de taliban weer te geven. Zij maakt op geen enkele manier aannemelijk dat haar interview bij

de Dienst Vreemdelingenzaken in nefaste omstandigheden zou zijn verlopen, temeer nu zij bij de aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal aangaf dat haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken “Goed” was verlopen, dat zij de tolk goed verstond en alle vragen goed had begrepen (notities CGVS, p. 2-3).

Verder voert verzoekende partij nog op algemene wijze aan dat veel verzoekers ten tijde van hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet over een advocaat beschikken en daardoor het belang van hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet beseffen. De Raad wijst er evenwel op dat geen enkele wet of rechtsregel voorziet in de aanwezigheid van een advocaat wanneer een verzoeker om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn verklaring aflegt. Er is dan ook geen enkele reden om de verklaring van verzoekende partij afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken om deze reden buiten beschouwing te houden. Verder wijst de Raad erop dat bij aanvang van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekende partij de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikt, evenals de risico's die zij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (administratief dossier, stuk 7, map DVZ, vragenlijst CGVS, “*Voorafgaand advies*”). Daar verzoekende partij dit document heeft ondertekend, kan worden vastgesteld dat zij perfect op de hoogte was van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een terugleiding naar haar land kon impliceren. Bovendien toont verzoekende partij niet aan hoe de door haar op de Dienst Vreemdelingenzaken weergegeven versie van haar relaas anders zou kunnen zijn geweest door de aanwezigheid van een raadsman.

Daarnaast benadrukt de Raad dat ondanks het feit dat de bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van een verzoeker mag worden verwacht dat hij de essentiële elementen uit zijn asielrelaas meedeelt en dit op een accurate wijze. De Raad herhaalt hierbij dat verzoekende partij bij de aanvang van haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk werd gewezen op de noodzaak om de vragen zo correct mogelijk te beantwoorden. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen waarbij duidelijk werd gevraagd naar een overzicht van de belangrijkste feiten. Een loutere verwijzing naar de korte duur van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken vormt dan ook geenszins een afdoende verklaring voor het feit dat zij er op geen enkel moment gewag maakte van haar voorgehouden militair profiel en er stelde dat er “*een aantal collega's*” bezoek kregen van de taliban en werden meegenomen terwijl zij later op het Commissariaat-generaal slechts melding maakt van één collega die problemen kende met de taliban. Wat betreft het niet vermelden van haar militair profiel, dient bovendien nog te worden benadrukt dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet naar haar beroep werd gevraagd doch dat zij ook hier naliel enig gewag te maken van het feit dat zij als militair in het Afghaanse nationaal leger (ANA) diende (zie administratief dossier, stuk 7, map DVZ, verklaring DVZ, vraag 12). Voorts overtuigt het evenmin waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken louter heeft vergist en dat er geen sprake zou zijn van een tegenstrijdigheid met haar latere verklaringen op het Commissariaat-generaal. Immers is het niet ernstig dat zij zich zou ‘vergissen’ omtrent deze elementen die de kern betreffen van haar asielrelaas. Ook het louter vasthouden aan één versie van haar verklaringen, met name deze die zij aflegde op het Commissariaat-generaal, werpt geen ander licht op de vastgestelde omissie en tegenstrijdigheid.

2.3.9. Verder volstaat haar loutere betoog dat de door haar neergelegde documenten wel degelijk echte documenten betreffen en dat de anomalieën in deze documenten niet tegen haar gebruikt kunnen worden aangezien zij de documenten heeft overgelegd zoals zij deze heeft ontvangen geenszins om de motivering in de bestreden beslissing dat aan de door haar voorgelegde militaire stukken geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht te ontcrachten. Waar zij bemerkt dat de commissaris-generaal de stukken niet op valsheid heeft onderzocht, stelt de Raad vast dat verzoekende partij in desbetreffend betoog er ten onrechte van uit blijkt te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* oordeelde verwerende partij op goede gronden dat aan deze militaire stukken geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend omdat (i) zij niet ondersteund worden door coherente en geloofwaardige verklaringen, (ii) de bewijswaarde van dergelijke Afghaanse documenten hoe dan ook zeer beperkt is, gelet op de hoge corruptiegraad in Afghanistan, (iii) de inhoud van bepaalde stukken niet strookt met haar verklaringen, (iv) de naam van het Afghaanse Nationaal Leger verkeerd gespeld staat op haar legerbadge en (v) de voorgelegde foto's naar alle waarschijnlijkheid getrokken zijn op eenzelfde dag en het er alle schijn van weg heeft dat deze foto's in scene werden gezet of dat zij als burger op een gegeven ogenblik foto's heeft kunnen laten maken van haarzelf in een militaire setting, zonder verder ook maar iets te maken te hebben met deze setting. Gelet op deze pertinente vaststellingen, die verzoekende partij op geen enkele wijze *in concreto* in een ander daglicht stelt, zijn deze militaire stukken geenszins van aard om haar tewerkstelling bij het leger te staven.

2.3.10. Waar verzoekende partij nog meent dat haar niet verweten kan worden geen meer bewijskrachtige documenten van haar tewerkstelling te hebben bijgebracht nu *“hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud duidelijk heeft uitgelegd dat de Taliban het huis van zijn familie hadden doorzocht om de officiële documenten waaruit zijn werk bij de Afghaanse autoriteiten bleek, in beslag te nemen en ze te vernietigen (NPO, blz. 11)”*, bemerkt de Raad evenwel dat, in zoverre verzoekende partij hiermee voorhoudt dat de achtergebleven documenten door de taliban in beslag werden genomen en vernietigd, verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud nergens gewag maakte van dergelijke effectieve inbeslagname van documenten door de taliban. Waar in het verzoekschrift desbetreffend wordt verwezen naar pagina 11 van de notities van het persoonlijk onderhoud, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekende partij hier geen verklaringen in die zin aflegde. Als verklaring waarom zij geen andere stukken kon neerleggen van haar werk, gaf zij enkel aan dat haar vader de achtergebleven documenten inzake haar werk had weggedaan uit vrees voor de taliban (notities CGVS, p. 23). In de bestreden beslissing wordt dienaangaande evenwel terecht gemotiveerd dat deze uitleg geen steek houdt, aangezien verzoekende partij de stukken die zij wel neerlegde één tot twee maanden voor haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal per post ontvangen zou hebben, *i.e.* ook al meerdere maanden na het begin van de zoektocht door de taliban naar haar. Dat haar vader bepaalde stukken wel, en andere dan weer niet, zou hebben weggedaan uit vrees voor de taliban, slaat dan ook nergens op. Verzoekende partij biedt dan ook geenszins een afdoende verklaring voor het ontbreken van meer bewijskrachtige documenten inzake haar tewerkstelling.

2.3.11. Verder stelt de Raad nog vast dat de bemerking in het verzoekschrift dat verzoekende partij in de bestreden beslissing verweten wordt geen bewijsstukken te hebben bijgebracht waaruit blijkt dat haar vader momenteel in de gevangenis blijft feitelijke grondslag mist, nu zulks haar nergens verweten wordt. Aangezien verzoekende partij op geen enkel moment verklaarde dat haar vader in de gevangenis zat en ook in de bestreden beslissing met geen woord gerept wordt over dat haar vader in de gevangenis zou zitten, lijkt deze opmerking dan ook geen betrekking te hebben op de zaak van verzoekende partij en het resultaat te zijn van onzorgvuldig kopieer- en plakwerk door haar raadsman. Deze passage wordt dan ook buiten beschouwing gelaten.

2.3.12. Voorts is ook haar verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dienstig. Immers hebben rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). De geciteerde rechtspraak betreft bovendien individuele gevallen en voorliggend verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden beoordeeld waarbij verzoekende partij haar nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk dient te maken, alwaar zij echter manifest in gebreke blijft.

2.3.13. De Raad stelt vast dat verzoekende partij voor het overige, in een poging de motieven van de bestreden beslissing betreffende haar voorgehouden vluchtrelaas te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.3.14. Ten slotte treedt de Raad verwerende partij nog bij waar deze vaststelt dat ook de overige neergelegde documenten niet van aard zijn het voorgehouden asielrelaas te staven. Immers wordt omtrent deze documenten in de bestreden beslissing dienstig op het volgende gewezen: *“Uw identiteit, studies en familiebanden staan niet meteen ter discussie. De identiteit van uw paternale oom en zijn verleden als soldaat worden op zich evenmin betwist. De op hem betrekking hebbende stukken bevestigen evenwel niet dat hij verdwenen zou zijn door toedoen van de taliban die op zoek waren naar u. De DHL envelop bevestigt dat er op 01/05/2023 documenten aan u werden opgestuurd, meer niet.”* Door verzoekende partij worden geen concrete elementen aangebracht die hierop een ander licht werpen.

2.3.15. Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoekende partij op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

2.3.16. Daarnaast voert verzoekende partij in haar verzoekschrift nog aan dat zij als Afghaanse terugkeerder zal worden geconfronteerd met een risico op vervolging, vanwege haar (gepercipieerde) ‘verwestering’. Zij vreest om bij terugkeer naar Afghanistan te zullen worden beschouwd als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en omwille hiervan te zullen worden vervolgd.

De Raad wijst er evenwel op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie, waaronder ook de informatie die per aanvullende nota wordt bijgebracht, niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden geïsoleerd en/of worden vervolgd.

De Raad moet vaststellen dat verzoekende partij weliswaar beweert dat zij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch dat zij nalaat deze bewering uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen.

Immers komt verzoekende partij niet verder dan het verwijzen naar het gegeven dat zij intussen sinds meer dan twee jaar in Europa verblijft. Zij stelt voorts dat zij zich westers kleedt, dat zij geen baard heeft en een modern kapsel heeft. Verder stelt zij dat zij haar integratie heeft geperfectioneerd en zich vertrouwd heeft gemaakt met de westerse cultuur. Echter brengt zij geen enkele concrete informatie aan, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, en waaruit een verregaande verwestering blijkt of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Dat zij alhier een westerse kleding- en haarstijl zou hebben, kan bezwaarlijk volstaan. De niet nader gespecificeerde geperfectioneerde integratie en eigenmaking van de westerse waarden, missen de nodige concretisering. De Raad wijst er hierbij nog op dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat haar ervaren vrijheid in België deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag verwacht worden dat zij dit opgeeft indien zij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Uit niets blijkt dan ook dat verzoekende partij dermate verwesterd zou zijn dat zij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de Afghaanse waarden en normen. Uit de elementen waarop de Raad acht kan slaan, blijkt alleszins dat verzoekende partij zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou, dat zij zichzelf nog steeds aanduidt als soennitisch moslim en dat zij nog steeds contact heeft met haar familie in Afghanistan (notities CGVS, p. 4 en 5). Bovendien heeft verzoekende partij Afghanistan verlaten op vierentwintigjarige leeftijd en bracht zij derhalve aldaar haar vormende jaren door. Zij voltooide er haar middelbaar onderwijs alsook een tweejarige opleiding tot ingenieur (notities CGVS, p. 10). Er kan dan ook niet worden aangenomen dat zij, na een verblijf van ondertussen tweeënhalf jaar in België (sinds december 2021), totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Waar in het verzoekschrift verder nog gewezen wordt op de afkomst van verzoekende partij uit een ruraal gebied, wijst de Raad er evenwel op dat verzoekende partij weliswaar geboren werd in het dorp Dara-e-Noor doch op zevenjarige leeftijd met haar familie verhuisde naar de stad Jalalabad waar zij tot aan haar vertrek heeft verbleven en waar haar familie nog steeds verblijft (notities CGVS, p. 4-5). Zij kan dan ook geenszins gevolgd worden waar zij lijkt te menen dat bij de beoordeling van haar nood aan internationale bescherming wegens haar verblijf in het Westen rekening dient te worden gehouden met haar afkomst uit een ruraal gebied.

Verzoekende partij toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt zij concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden geïsoleerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient wederom in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoekende partij niet *in*

concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voor het overige komt verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en te citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op haar persoonlijke, individuele situatie.

De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.3.17. Verder dient te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: “a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsvername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

2.3.18. Wat betreft nog het door verzoekende partij vermeende gebrek aan actuele en objectieve informatie, oordeelt de Raad dat zij dit mede gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij geenszins dienstig kan voorhouden. De Raad onderstreept dat zowel verzoekende partij als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren, die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling met wat verzoekende partij doorheen haar kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in haar land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent haar voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Aangezien er nu wel degelijk voldoende informatie voorligt over de huidige situatie in Afghanistan, kan verzoekende partij evenmin dienstig verwijzen naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022.

2.3.19. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent in haar verzoekschrift, niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

2.3.20. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.3.21. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In navolging van de commissaris-generaal, stelt de Raad vast, na een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. Immers blijkt uit het geheel van de voorliggende landeninformatie dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Gelet op de veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels, afkomstig van een breed scala aan bronnen, die beide partijen aanleveren, kan verzoekende partij ook hier bezwaarlijk voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. Er is actueel

wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Verder bemerkt de Raad nog dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt voor te houden, uit de voorliggende informatie niet blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, waarvan zij stelt afkomstig te zijn, dermate afwijkt van de hierboven beschreven algemene veiligheidssituatie in Afghanistan dat aldaar actueel sprake zou zijn van een situatie waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.3.22. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 5 mei 2023 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.3.23. Waar verzoekende partij ter terechtzitting een niet-geïnventariseerde bundel stukken neerlegt stelt de Raad vast dat deze stukken niet voorzien zijn van een aanvullende nota. Met toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet worden deze stukken derhalve ambtshalve uit de debatten geweerd.

2.3.24. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT